

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 5

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 313

Μάιος / May 2006

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΛΑΙΚΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Μέρος Α΄

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Ἄειμνηστος Κυρ Νίκος Γ. Πεντζίκης, ἀρχίζοντας μιά Διάλεξή του στό Σύδνεϋ, ὅπου εἶχε ἔλθει γιά ἓνα μήνα καλεσμένος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας (1980), τόλμησε τήν ἀκόλουθη ἀλησμόνητη φράση:

«Ἐχω σαπίσει σκεπτόμενος»!

Ἀμέσως φάνηκε ὅτι τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ πυκνοῦ ἀκροατηρίου ξαφνιάστηκε. Ἔγινε σχεδόν ψηλαφητή στόν ἀέρα μιά γενική, ἄν καί βουβή, ἀμηχανία.

Λόγω τῆς φήμης τοῦ ὀμιλητοῦ, ὡς μεγάλου Ζωγράφου καί Λογοτέχνη, ἀλλά καί θαρραλέου Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας στόν σύγχρονο κόσμο, περίμεναν φαίνεται οἱ ἀκροατές «βαρύγδουπες» δηλώσεις σοφίας. Ἡ τοῦλάχιστον μιά ἔμμεση διαβεβαίωση ὅτι θά τοὺς «ἐφοδιάζε» μέ συστηματικά «πακεταρισμένες» ἀποφθεγματικές γνώσεις. Ὅμως, τίποτε δέν θά μπορούσε νά εἶναι πιό ξένο καί πιό ἀπαράδεκτο ἀπ' αὐτό στόν Ν. Γ. Πεντζίκη, τόν πάντοτε ἀσυμβίβαστο μέ «κατεστημένες» ρητορικές βεβαιότητες

Ὁ γράφων πού εἶχε ἐκ τῶν προτέρων ἀναλάβει εὐθύνες μεσολαβητοῦ, ἐλπίζοντας νά μπορέσει, στήν συζήτηση πού θά ἐπακολουθοῦσε, νά «ἐξοικειώσει» τοὺς ἐδῶ ἀπόδημους ἀδελφούς μέ τόν ἀπέραντο κόσμο τοῦ Βυζαντινοῦ Πεντζίκη, φρόντισε καθηκόντως νά βάλει τά πράγματα στήν ὀργανική τους σειρά. Τόνισε λοιπόν ὅτι χρειάζεται πολλή βιωμένη **ταπείνωση** καί ἀμερόληπτη (δηλαδή ἐλεύθερη!) **ἀνοιχτοσύνη** πρὸς τόν Θεό καί τόν Κόσμο, γιά νά μπορεῖ κάποιος νά καταθέτει δημοσίως τέτοια **ἐξομολογητική** δήλωση: γιά τήν **φθορά** τοῦ σαρκίου του ἀφ' ἐνός, καί γιά τήν **ἀσίγαστη ἀγρύπνια** τοῦ νοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, καί ὅπως φάνηκε ἀπό τήν συνέχεια τῆς ὀμιλίας τοῦ κατασκευαστοῦ ἐπισκέπτη – πού πάντα κουβαλοῦσε μαζί του, εὐλαβικά στηριζόμενος, τό καλογερικό ραβδί πού τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ φίλος του Ἁγιορείτης Γέρον Παΐσιος – τό πλῆθος τῶν Ὁμογενῶν πού τόν ἄκουσε ὡς τό τέλος εἶχε καταφανῶς συγκινηθεῖ. Μόνο κάποιος Δικηγόρος τῆς Παροικίας, πού ἦταν ἀνέκαθεν γνωστός γιά τήν συνήθειά του νά ἀντιλέγει σέ κάθε δημόσια συζήτηση, ἀπαιτώντας διήθεν περισσότερη διαλεύκανση ἢ συμπλήρωση «ἀσαφῶν θέσεων», τόλμησε

THEOLOGY AND POPULAR PIETY

PART 1

By Archbishop Stylianos of Australia

he late Nikos G. Pentzikis, invited by our Archdiocese to Australia in 1980, boldly commenced one of his lectures in Sydney with the unforgettable phrase:

“All the thinking has wasted me away!”

It was immediately apparent that the majority of the large audience was shocked. There was an almost tangible feeling in the air of general, even if unspoken, awkwardness.

Given the reputation of the speaker as a great painter and man of letters, as well as a courageous defender of Orthodoxy in the modern world, the audience must have been expecting 'grand' formulations of wisdom. Or at least an indirect assurance that he was about to 'equip' them with neatly 'packaged' parcels of knowledge. Yet nothing could have been more alien and unacceptable for N.G. Pentzikis, who was always uncompromising with regard to 'established' certainties of a rhetorical nature.

Right from the outset, the writer assumed the responsibility of acting as intermediary, in the hope that, during the ensuing discussion, he might 'familiarize' the local Greek Australian audience with the vast world of the Byzantine Pentzikis. He dutifully proceeded to put things in their organic order, emphasizing that one needs much **humility** and unbiased (*i.e.* free!) **openness** to both God and the world, in order to make such a **confessional** statement publicly: about the **decay** of the body on the one hand, and the unceasing vigilance of the mind on the other.

As could be expected, and as was apparent throughout the remainder of our stimulating guest's address – while reverently supporting himself upon the monastic walking stick given to him by his Athonite friend Elder Paisios – the entire audience, who had listened until his last word, was obviously moved. Except for one solicitor of our community, always known on account of his habit of speaking up at every public discussion (demanding supposedly more clarification or further information on 'unclear viewpoints'), who was bold enough to showily state that he "did not understand anything" of what was said concerning Mount Athos and its legendary "spirituality".

Without losing his composure and enchanting approach,

νά δηλώσει έπιδεικτικά ότι δέν μπόρεσε «νά καταλάβει τίποτε», άπ' όσα έλέχθησαν γιά τό Άγιο Όρος καί τήν θρυλούμενη «πνευματικότητα» του.

Χωρίς νά χάσει τήν ύπομονή καί τήν «μαγεία», μέσα άπό τήν όποία μιλούσε ό άκούραστος «παραμυθάς» τής Όρθοδοξίας, τοῦ άπάντησε άποστομωτικά:

«Καί τήν γυναίκα σου δέν τήν καταλαβαίνεις, αλλά τήν αγαπᾶς»!

Ήδη, μ' αὐτή τήν «έκ τῶν πραγμάτων» άπάντηση, χτύπησε ό Γέρο-Πεντζίκης «μ' ένα συμπάρο δυό τριγόνια»: Άπό τό ένα μέρος, **άφώπλισε** στοργικά τόν «έντοιχισμένο» στήν «στενόψυχη» δοκησιοσοφία του Νομικό (πού θύμιζε τόν Νομικό τοῦ Εὐαγγελίου!). Άπό τό άλλο μέρος, **έρμήνευσε** γιά τούς «έχοντας ὡτα άκούειν» (!) τήν εκ πρώτης ὄψεως ξενίζουσα φράση τής εισαγωγής του, ὅπως τήν παραθέσαμε ἤδη.

Έπισημάναμε ὅμως τό ότι ἡ «λυτρωτική» άπάντηση στόν αὐθαδιάζοντα ὀρθολογισμό τοῦ Νομικοῦ, δόθηκε ὄχι μέσα άπό κούφιους ρητορισμούς καί μάταιες σοφιστίες. Δόθηκε **«μέσα άπό τά πράγματα»!** Μήπως άλλωστε δέν ἦταν ό μέγας Διδάσκαλος τής Όρθοδοξίας, Άρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμᾶς, πού ὀριοθέτησε, άκόμη καί στόν ΙΔ' αἰῶνα, τήν **αὐθεντική Θεολογία** τής Έκκλησίας, ὡς άγῶνα «περί **πραγμάτων, ὄχι ὀνομάτων**»;

Δέν ἦταν λοιπόν νά άπορεῖ κανείς, πού τό άντιπρο-σωπευτικότερο σήμερα τέκνο τής Βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης - ὅπως ἔχει πιά άναγνωρισθεῖ εὐρύτερα ό Ν. Γ. Πεντζίκης - μιλούσε, ἔγραφε καί ζωγράφιζε «μέσα άπό τά πράγματα»! Όπως δηλαδή άκριβῶς διδάξε **άξιωματικά** σ' ὄλη του τήν ζωή καί ό κορυφαῖος τῶν εν Θεσσαλονίκη άρχιερατευσάντων Γρηγόριος ό Παλαμᾶς.

Αὐτός, ὅπως θά δοῦμε πιό κάτω μέ παραδείγματα, εἶναι ό χαρακτηριστικά **ὀρθόδοξος** τρόπος, μέ τόν όποιο κάθε μέλος τής Έκκλησίας -Κληρικός ἢ λαϊκός άδιακρίτως- βιώνει ὑπεύθυνα τίς βασικές αλήθειες τής χριστιανικῆς Πίστεως, μέ άπόλυτη έμπιστοσύνη στήν «κοινή Παράδοση». Βιώνει δηλαδή τίς αλήθειες τής εν Χριστῷ ζωῆς, «άνεπιτήδευτα» καί «αὐθόρμητα». Όχι δέ μονάχα στόν χῶρο καί τίς ὥρες τής έπισήμου Λατρείας εις τόν Ναό, αλλά κυρίως στήν καθημερινή βιοπάλη τής άγορᾶς, καθῶς καί στούς κοσμικότερους χῶρους έργασίας ἢ άναψυχῆς.

Τό νά ζεῖς ὅμως τίς αλήθειες τής παραδοσιακῆς Πίστεώς σου «μέσα άπό τά πράγματα», δηλ. καί μέ ὄλες τίς «άντιστάσεις» τής καθημερινότητας, σημαίνει ένα άγῶνα ἄνισο, καί τίς πιό πολλές φορές τελείως μοναχικό.

Τόν διεξάγεις παρά ταῦτα, γνωρίζοντας ότι σέ ενισχύει ὄχι μόνο ό Θεός άοράτως, αλλά καί τό ἄπειρο πλήθος τῶν «Όμοδόξων» εν Χριστῷ ἀδελφῶν, «Ζώντων» καί «Κεκοιμημένων».

Κατ' οὐσίαν, ό περιγραφείς εν συντομία «έμπράγματος» τρόπος προσεγγίσεως εἶναι τό σταθερό ὑπόστρωμα τής «λαϊκῆς πνευματικότητας», ἡ όποία έγγυᾶται τήν ψυχική **εἰρήνη** καί **καρτερία** τοῦ πιστοῦ, μπροστά στά ὅποια «άπρόβλεπτα» τής προσωπικῆς περιπέτειας στόν παρόντα κόσμο:

Άπό αὐτή τήν μυστική παρακαταθήκη γίνεται φανε-

the tireless 'story-teller' of Orthodoxy gave the comeback:

"You don't understand your wife either, but you still love her!"

With this reply grounded in reality, the elder Pentzikis killed two birds with one stone: on the one hand, he tenderly **disarmed** the lawyer (not unlike the lawyer of the Gospel!) who was a victim of his own narrow-minded sense of knowing everything. On the other hand, he **interpreted**, for those 'who have ears to hear', the phrase he spoke in his introduction, which has already been quoted and seems, at first glance, to be unintelligible.

We underline that the 'redeeming' reply to the lawyer's cheeky rationalism was given not through empty rhetoric and vain sophistry. It was given **'through the things themselves'**! Was it not in any case the great Teacher of Orthodoxy and Archbishop of Thessaloniki, St Gregory Palamas, who defined the Church's **authentic theology** from as early as the 14th century as a struggle 'concerning the *things* themselves, not their *names*'?

Is it not wondrous that the most representative child of Byzantine Thessaloniki - as N.G. Pentzikis has widely been recognized - spoke, wrote and painted 'through things themselves'! Just as the greatest Archbishop of Thessaloniki Gregory Palamas had taught axiomatically throughout his life.

As we shall illustrate below, this is the characteristically **orthodox** manner in which each member of the Church - whether ordained or lay - responsibly lives out the fundamental truths of the Christian faith, with absolute confidence in the 'common Tradition'. In other words, one lives the truths of the Christian life unpretentiously and spontaneously. Not only in the place and time of formal worship in church, but mainly during the daily toil outdoors, as well as in the more secular spaces of work and recreation.

However, to live the truths of your traditional faith 'through the things themselves', *i.e.* with all the 'resistance' encountered in daily life, is an unfair struggle, and one that is often very lonely. Yet, you undergo it, in the knowledge that you are being strengthened not only invisibly by God, but also by the host of Orthodox brothers and sisters in Christ, both 'living' and 'departed'.

In essence, the method briefly described above is the firm substratum of 'popular spirituality' which guarantees the spiritual **peace** and **fortitude** of the faithful, in light of the various unforeseeable occurrences of their personal adventure in the present world.

From this mystical heritage, we see that it is never permissible in Orthodoxy to undervalue (as supposedly secondary to official theology) the inexhaustible source known as the "equipping of the saints" (Eph. 4:12), which is the popular spirituality nourished by the 'unseen' faithful.

Was this not on many occasions the 'collective expression' of the illumination of the Holy Spirit during the most critical times faced by Church theology, when doctrinal 'precision' and 'fullness' were threatened by powerful institutional forces (including bishops and other officers holding heretical views)? These threats were met with the peaceful struggles of simple Monks or 'uneducated' Women in the

ρό, ότι ποτέ δεν επιτρέπεται στην Ὁρθοδοξία νά «ύποτιμηθεῖ», ὡς δῆθεν δευτερεύουσα δύναμη ἔναντι τῆς ἐπίσημου Θεολογίας, ἡ ἀνεξάντλητη αὐτὴ πηγὴ «καταρτισμοῦ τῶν Ἁγίων» (Ἐφεσ. 4,12), ἡ συντηρούμενη δηλαδή ἀπὸ τοὺς «ἀφανεῖς» πιστοὺς «λαϊκὴ πνευματικότητα».

Ἄλλωστε, αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε πολλές φορές ἡ «συλλογικὴ ἔκφραση» τῶν φωτισμῶν τοῦ Παρακλήτου σὲ κρίσιμότητες φάσεις τῆς Θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἡ δογματικὴ «ἀκριβεία» καὶ «πληρότητα» μετρήθηκε ἀκόμη καὶ ἔναντι αὐτῶν πανίσχυρων θεσμικῶν φορεῖς (αἰρετιζόντων Ἐπισκόπων ἢ ἄλλων Ἄξιωματούχων), μὲ ὁδηγὸ μονάχα τὴν εἰρηνικὴ ἀγωνιστικότητά ἀπλῶν Μοναχῶν, ἢ καὶ «ἀγραμμάτων» Γυναικῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος; Πῶς ἐπεβίωσε ἡ Ὁρθοδοξία στὶς χῶρες τοῦ ἄθεου Κομμουνισμοῦ τῆς πρώην Σοβιετίας;

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι ἄνθρωποι πολυπλευρῆς πνευματικῆς καλλιέργειας ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν –π.χ. ὁ μακαρίτης **Γιάννης Τσαρούχης** ἢ ὁ τελευταίως θανὼν **Ζήσιμος Λορεντζάτος**– ἀφοῦ περιπλανήθηκαν στὰ πρὸ «πρωτοποριακά» πολιτιστικὰ ρεύματα τοῦ ἀνατρεπτικοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα, τελικὰ βρῆκαν μεγαλύτερη «ἀνάπαυση» στὴν πρὸ θερμὴ **πληρότητα** τῶν κόλπων τῆς «λαϊκῆς πνευματικότητας» τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἐκεῖνος ὅμως πού σέ θεωροῦν καὶ πράξη ἐνσάρκωσε, κατὰ τὸν πρὸ ριζοσπαστικὸ τρόπο, τὴν λατρεία πρὸς τὴν «λαϊκὴ πνευματικότητα» τῆς Ἐκκλησίας μας, ἦταν ὁ μακαριστὸς Κυρ Νίκος Γ. Πεντζίκης. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιλέξαμε τὸν «γενναιότερο» αὐτὸν «Ὁμολογητὴ» τῆς Βυζαντινῆς Παραδόσεως, προκειμένου νά προβάλλουμε, ἐν μέσῳ τῆς ἀδίστακτης «νεωτερικότητας» τοῦ σύγχρονου κόσμου, τὶς ἀπαρασάλευτες «σταθερές» τοῦ πνευματικοῦ μας βίου.

Θὰ προσπαθήσουμε λοιπὸν στὴν συνέχεια νά σχολιάσουμε κάποιες χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἀείμνητος Κυρ Νίκος, ἐκφράζοντας ἀνεπιφύλακτα τὸν θαυμασμό του στὴν λαϊκὴ μας εὐσέβεια, ἔγινε κυριολεκτικὰ «σημεῖο ἀντιλεγόμενον», ἂν ὄχι καὶ «χλευασμοῦ».

family environment. How else did Orthodoxy survive in the countries of atheistic communism in the former Soviet bloc?

It is highly characteristic that people of literature and the arts possessing multifaceted spiritual refinement (as for example the late Yannis Tsarouchis or Zisimos Lorentzatos who recently passed away) eventually found that they were more 'at home' in the warmer **wholeness** of the embrace of Orthodox 'popular spirituality', even after they had wandered through the most 'avant-garde' cultural trends of the subversive 20th century.

However the one person who in theory and practice embodied, in the most radical way, devotion to the 'popular spirituality' of the Orthodox Church was the late Nikos G. Pentzikis. This is precisely why we chose to single out that 'bravest confessor' of the Byzantine tradition, in an effort to present the unshakeable 'constants' of our spiritual life, in the midst of the unrelenting 'progressiveness' of the modern world.

In the next issue, we will attempt to comment on several characteristic instances during which the late N. Pentzikis expressed unconditional admiration for our popular piety, making himself in the process a focal point of controversy, if not of ridicule.

It was obvious that he 'shocked' and 'annoyed' not only certain of his contemporary rationalists of little faith, but also even those considered to be most devout Athonites (Abbots and monks) and, most of all, those bishops or professional theologians who are unbearably stuffy **formalists** and 'judges of all'.

(to be continued)

Translation by

Ἦταν προφανές ὅτι «κατέπληξε» ἢ «ἐνόχλησε» ὄχι μονάχα ὀλιγόπιστους ὀρθολογιστὲς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ εὐλαβέστατους θεωρούμενους Ἁγιορεῖτες (Ἡγουμένους καὶ Μοναχοὺς), πρὸ πάντων δὲ ἀφόρητα **τυπολάτρες** καὶ «κριτὲς τῶν πάντων» Ἐπισκόπους ἢ Θεολόγους ἐπαγγελματικῆς καριέρας.

(Συνεχίζεται)

"Δεῦτε λάβετε φῶς...", "Χριστὸς Ἀνέστη..." Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως στὸν Ἱερό Καθεδρικό Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ (23-4-06).

PENTECOST AND THE CHURCH

(Part I)

by Philip Kariatlis

The feast day of Pentecost, celebrated fifty days after Pascha, marks the day on which the **Holy Spirit**, after **Christ** had **ascended** into the heavens, **descended** upon each of the disciples of Christ enabling them to speak to all nations in their own languages. Many today consider this event to be the 'birth-day' or the foundation and establishment of the Church of God on earth. However, the first point which must be made from the very beginning is that, if the **Church** is understood to be the event of **koinonia** by grace between the entire created world and God,¹ then this communal mode of existence **existed** from the **very moment** that God decided to communicate with the world when He **created it out of nothing** (*ex nihilo*). Therefore, far from coming into existence on the day of Pentecost, the Church existed from the very beginning of the world.

With regard to the origins of the Church, one could even go further and argue that, in principle, the Church always existed to the extent that it was **forever** part of God's **pre-eternal** will, since God for all eternity has willed that His creation share in His beatitude. Whilst it is true that **different stages** of the Church's historical journey can be discerned [from the Old to the New Testament], these various phases precisely gave expression to different aspects of the relationship that God had concretely initiated with His Church from the moment the world was created. Now, in so far as the Church is fundamentally the gift of God's communion (fellowship or participation) with the world, in this sense, can it then even be said to **precede the creation** of the world, since it was always part of God's pre-eternal plan to communicate with His creation. Such a statement which may sound daring at first, expresses nothing other than God's desire, arising out of His **absolute love**, to share, with the created world, **all** those things that are **naturally** His, **by grace** – that is, life, love and even divinity through His Church. Therefore the claim that the origins of the Church lie in the day of Pentecost does not stand.

Having highlighted the erroneous identification regarding the Church's origins with Pentecost, our attention is now turned to reflect upon the precise nature of the inseparable **correlation** between **Ecclesiology** and **Pneumatology**. As the day heralding the **permanent pouring out** of the **Holy Spirit**, firstly upon the apostles and then to all believers, Pentecost was surely a **culminating** and decisive moment for the Christian Church enhancing it with the power to 'articulate strange and foreign words, strange and foreign doctrines, strange and foreign teachings'² to all those who had gathered in Jerusalem. Such a showering of divine and inexhaustible grace by the 'Spirit of truth' signalled an even **more intimate koinonia** between the divine

and created realms – the Spirit was the **perfecting cause** of the **koinonia** realised by the Incarnation of Christ. For this reason, Pentecost is rightly considered to be the **consecration** of the Church.

Far from being left orphaned by the ascension of the Lord, the Church, which already existed in the community of the twelve apostles and before, was now not only **strengthened, anointed, and sanctified** by the gifts of the Holy Spirit but also **equipped** to commence its mission of spreading the Christian message in **word and deed**.³ In this sense, we see that the **sanctifying and redemptive** gift of the **Holy Spirit** not only consecrated the Church but also **set it into motion** so that it could act both **evangelically** and **sacramentally** until the eschatological age where it will attain its fullness and perfection. From the above it becomes clear that the day of Pentecost marked not only the day of the Church's **consecration** but also its **mobilisation**, and it is to this dynamism of the Pentecost Church, especially as this is seen in the second chapter of Acts, that we now turn.

The Gift of the Holy Spirit's Communion – the Consecration of the Church

The day of Pentecost, as portrayed in the New Testament book of the Acts of the Apostles, 2:1-47 by St Luke, marked the coming and **permanent outpouring** of God's Holy Spirit onto the New Testament Church. Indeed, the **occasion** for the narrative regarding the coming of the Holy Spirit is inextricably linked with St Luke's concern to explain its **significance** for, and its relation to, the primitive Church. Undoubtedly for the author of Acts, the descent of the Spirit onto the apostolic gathering in Jerusalem (cf Acts 2:5) marked a **radically new phase** for the Church of God: one the one hand, the Holy Spirit is depicted as an **extraordinary gift** bursting forth into the ecclesial gathering (Acts 2:1-4) thereby introducing a **pneumatological dimension** to the **Church** and in this way firmly **establishing the communal mode** of the Church's existence; whilst on the other hand, we witness the effects of this divine presence in the **overwhelming fellowship** within the **members** of the ecclesial community, whose missionary zeal would subsequently take them to the ends of the earth in order to give witness to the priceless treasure of Christianity to the entire world. Already, the **communal** and **missionary** aspects of the

2. From the first Praise sung on the feast day of Pentecost in the Orthros service.

3. This is seen especially in the concluding verses of the Gospel according to St Matthew: "Go therefore and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit and teaching them to obey everything that I have commanded you. And remember, I am with you always, to the end of the age." (Mt 28:19-20). Note the unity between 'word' and 'sacrament'.

1. Cf Archbishop Stylianos who defined the Church as "h) ejn cavriti koinwniva ktistou' kaiv ΔAktivstou prov' swthriva tou' ktistou' kaiv dovxa tou' ΔAktivstou'".

Pentecost Church are noted.

The first part of the narrative (i.e. Acts 2:1-4) clearly brings out the profound and **animating** relationship between the Holy Spirit and the Church. In this extraordinarily succinct description, the Spirit is compared not only to a **'mighty wind'** (Acts 2:2) whose **sound filled the entire house**, but also to **'tongues as or fire'** (Acts 2:3) which were **distributed and rested**⁴ upon all the faithful of the gathering. Therefore, when read in conjunction with his gospel, we see that Luke's understanding of the Christian Church is a gathering which already existed in the world by Christ but which was now **'animated'** by the Spirit in order to live and grow until its fulfilment in the end times (cf Acts 1:4-5, 8). Indeed the **same Spirit** of God who **'swept over the face of the waters'** (Gen 1:2) at the beginning of the world's creation; who was at the very **biological conception** of Jesus (Lk 1:35); and who was with Jesus throughout His entire earthly ministry including His **baptism** (Lk 3:22) and **transfiguration** (Lk 9:34), was now **over Jesus' disciples** (cf. Acts 2:2), doing many signs and wonders (Acts 2:43), so as to **animate and stir** the Christian Church. This not only highlights the **continuity** between the Church before and after Pentecost (which again underscores the serious flaw in believing that Pentecost marks the 'birth-day' of the Church) but also underscores the **inextricable bond** between the **Church** and the **Holy Spirit** – indeed a bond which firmly embedded the Church in the event of the Spirit's descent on the day of Pentecost.

Having underlined the **pneumatological constitution** of the New Testament Church, our attention is now turned towards reflecting upon the **communal dimension** of the **consecrating gift** of the Holy Spirit bestowed upon the Church on the day of Pentecost. With the descent of the Holy Spirit, the **communal mode** of the **Church's existence** was firmly **established**. That a communal ontological structure of the ecclesial community was implied, is clearly manifested by St Luke firstly in the fact that the **Holy Spirit** is underlined as coming to **'all'** who were in one place:

they were **all together** in one place [pavnte" ojmov
ejpi; to; aujtoiv] (Acts 2:1).⁵

That is to say, the Spirit was **not conferred** only upon **one person** or a particular group of people, but to the **whole people of God**: **"they were all filled with the Holy Spirit"** (Acts 2:4) thereby emphasising the **universality** of the Pentecostal gift. Having previously highlighted that the Church is fundamentally a fellowship of people **called** and gathered **by God**, the very fact that the coming of the Holy Spirit took place when *all* had gathered 'together in one place', betrays the **communal dimension of the Spirit's gift** upon the ecclesial gathering. Consequently, it becomes clear that the Holy Spirit's role was to bring about the communal mode of the Church's existence, rather than a private, individual manner of life.

The book of Acts offers another example of the communal dimension of the consecrating gift of the Holy Spirit upon the Church on the day of Pentecost. In the same chapter, St Luke **expressed** the **communal** nature of the gathering in even **stronger terms**. In describing the life of the believers, he wrote: they spent much time **together** [ojmoqumadovn] in the

4. At first sight the form of the verb ejkavqisen may seem peculiar since it is in the third person singular yet its subject – glw'ssai [tongues] – is in the plural. Even though this minor detail may go unnoticed, perhaps it reveals Luke's linguistic desire to emphasise the identification between the 'tongues as of fire' with the one Spirit of God. Only when understood as a reference to the one Spirit does the form of the verb make any sense.

5. This is repeated again in Acts 2:44.

temple (Acts 2:46).

Whilst the English NRSV translation of the Bible has translated this, simply as, 'they spent much time *together* in the temple', the meaning of **omothymadon** is **far deeper**. Not only does it imply the same physical locality occupied by certain people, but more importantly it signifies a **deeper harmonious unity**, where the group can be said to be 'of one mind and unanimous desire'. It follows therefore that the 'togetherness' of the first Christians on the day of Pentecost, according to St Luke was so intimate that their **'mind', 'soul', 'desire'** and **'action'** were inseparably **one and homologous**. That is to say, far from being a unanimity simply resulting from being 'together' in the same place at the same time, their harmonious unity was one which was realised by the Spirit's bestowal of the gift of **profound fellowship** or communion upon the Church, resulting in an **unbreakable solidarity** within the believers of the community. Without doubt, for Luke-Acts the source of such fellowship was the presence of the Holy Spirit who had initiated such a profound communal mode of existence within the ecclesial community on the day of Pentecost.

Accordingly, the 'togetherness' of the Pentecost Church cannot simply be understood in terms of a mere sharing of material good, as is often claimed, but was something infinitely greater having a definitively **spiritual dimension** to it – the **mutual sharing**, being but one **external expression** of the **divine-human bond** of communion. Indeed this mutual sharing of goods, affirmed in Acts 2:44, took place, as we shall see only **after** the community had accepted the Holy Spirit in their lives, verifying the fact that the sharing of their material goods was but one external aspect of the Spirit's gift of *koinonia*. And so, notwithstanding the fact that the Holy Spirit's presence upon the Church resulted in a strong willingness within the community of the faithful to support and provide for one another, His permanent presence in the Church now **consolidated** and officially **sealed** the truly **theandric nature** of the Church, opening it up to the eschatological age of the Kingdom already in its present historical phase.

Clearly, for St Luke, the saving effect of the **Holy Spirit's presence** in the Church was that it **initiated** the way for the faithful to participate in the very person and life of Jesus Christ who would lead them to the Father. That is, it was the communal gift of the Holy Spirit which consecrated the faithful members of the Church by bringing them together, and therefore subsequently enabling them to experience the identity of Christ, so that through Him, they might be led to God, whom Jesus had acknowledged as His Father. And so the *koinonia* of the Holy Spirit was that **saving gift of intimate unity** with the **Father mediated through Christ** and made possible by the presence of the Holy Spirit upon the Church.

In the next issue we will examine the commencement of the Church's missionary action upon the world – that is, the mobilisation of the Church – which would enable the saving effects of Christ's incarnation to be communicated to all nations.

6. Cf Bauers who translated this word as "with one mind or purpose or impulse". Walter Bauers, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, trans by William Arndt and F. Wildbur Gingrich, 2nd ed. (Chicago: The University of Chicago Press, 1979), 566.

7. Besides, many liturgical texts testify to the fact that it was the work of the Holy Spirit to draw humanity together into communion in contradistinction, for example with the division of the people at the tower of Babel (Gen 11:7). This particular aspect of the Holy Spirit's work is specifically mentioned in the hymnal tradition of the feast of Pentecost expressing it in the following way: "when the Most High descended and confused the tongues, He divided the nations; but when He distributed the tongues of fire, He called all to unity". (*Kontakion* of Pentecost).

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

News

St Andrew's Greek Orthodox Theological College took part in the twenty-second award conferring ceremony of the Sydney College of Divinity in the Great Hall, University of Sydney, on Saturday 6 May.

St Andrew's was represented in the academic procession by His Grace Bishop Seraphim, Sub-Dean, and Lecturer in Liturgics; Dr Guy Freeland, Lecturer in Liturgics and Hermeneutics; Dr John Lee, Lecturer in Advanced New Testament Greek; Mr Philip Kariatlis, Lecturer in Systematic Theology; and Mr Dimitri Kepreotes, Lecturer in Christian Education and Modern Greek.

One graduate from St Andrew's, Peter Bourbous, received the Master of Theology degree, whilst Peter Kariatlis became the first recipient of the Master of Arts degree which began to be delivered through St Andrew's in 2004. Three students received the Bachelor of Theology degree, namely Rev. Athanasios Giatsios (Sydney), Andrew Boucas (Sydney), and Constantine Gavras (Melbourne). Ilias Potamianos (Sydney) was awarded the Diploma of Theology *in absentia*.

Since 1990, seventy-eight students from St Andrew's have graduated with awards (primarily the Bachelor of Theology) from the Sydney College of Divinity.

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016,

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au. - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καὶ τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὡς ἰσότιμα μὲ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ ὡς ἰσότιμη μὲ τὶς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Γιά τό ὅτι πρέπει νά βαδίζουμε τό δρόμο τοῦ Θεοῦ μέ ἄγρυπνο πνεῦμα, χωρίς νά χάνουμε τόν καιρό μας*

Καί οἱ τρεῖς αὐτές καταστάσεις ἔχουν πολύ πλάτος. Νά, τί ἐννοῶ. Θέλετε ν' ἀναφέρουμε ὅποιοδῆποτε πάθος καί νά τό ἐξετάσουμε; Θέλετε νά μιλήσουμε γιά τήν ὑπερηφάνεια ἢ γιά τήν πορνεία; Ἡ θέλετε καλύτερα νά ποῦμε γιά τήν κενοδοξία, ἐπειδή πέφτουμε πολύ σ' αὐτή; Ἀπό κενοδοξία δέν ἀνέχεται ν' ἀκούσει κανεῖς μιά κουβέντα ἀπό τόν ἀδελφό του. Εἶναι κάποιος πού μόλις ἀκούει ἕνα λόγο ταρασσεται καί λέει πέντε λόγια ἢ δέκα, ἀντί γιά τή μιά κουβέντα πού τοῦ εἶπαν, καί μαλώνει καί ταρασσει. Ἀφοῦ δέ τελειώσει ἡ διαμάχη ἐξακολουθεῖ νά σκέπτεται ἄσχημα ἐναντίον ἐκείνου πού τοῦ εἶπε τό λόγο, καί νά θυμᾶται μέ ἐμπάθεια τό κακό πού τοῦ ἔγινε καί νά λυπᾶται γιατί δέν εἶπε περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶπε. Καί ἐτοιμάζει μέσα του πολύ χειρότερα λόγια γιά νά τοῦ πεῖ καί πάντοτε λέει: «Ἄχ! Γιατί νά μή τοῦ πῶ κι αὐτό; Καί πρέπει νά τοῦ πῶ καί αὐτό». Καί βρίσκεται πάντοτε ὀργισμένος. Νά, αὐτή εἶναι ἡ μιά κατάσταση. Σ' αὐτήν τήν κατάσταση ἡ ἐνέργεια τοῦ κακοῦ ἔχει παγιωθεῖ στόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός νά μᾶς φυλάξει ἀπό τέτοια κατάσταση. Αὐτή ἡ κατάσταση κάνει τόν ἄνθρωπο ἄξιο τῆς κολάσεως. Γιατί κάθε ἁμαρτία πού δέν ἐξαφανίζεται μέ τή διόρθωση καί τή μετάνοια, ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στόν Ἄδη. Ἀλλά καί ἂν ἀκόμα ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος θελήσει νά μετανοήσῃ, δέν μπορεῖ μόνος του νά ξεφυγεῖ ἀπό τό πάθος, ἂν δέν ἔχει βοήθεια καί ἀπό μερικούς ἀγίους, ὅπως ἀκριβῶς εἶπαν οἱ Πατέρες. Π' αὐτό πάντοτε σᾶς λέω, φροντίστε νά κόψετε τά πάθη, πρὶν γίνουν μόνιμα ἰδιώματα τῆς ψυχῆς σας.

Εἶναι καί ἄλλος πού ταρασσεται μέν ὅταν ἀκούσει ἕνα λόγο καί λέει καί αὐτός πέντε λόγους ἢ καί δέκα ἀντί γιά τόν ἕνα. Καί στενοχωριέται γιατί δέν εἶπε ἄλλα τρίς χειρότερα ἀπ' αὐτά καί λυπᾶται καί τό θυμᾶται μέ ἐμπάθεια. Μένει δέ μερικές ἡμέρες ἔτσι καί μετά μετανοιώνει. Ἄλλος μένει ἔτσι μιά ἐβδομάδα καί μετά μετανοιώνει. Ἄλλος παραμένει ἔτσι μιά μέρα καί μετά μετανοιώνει. Ἄλλος βρίζει, μαλώνει, ταρασσεται, ταρασσει καί ἀμέσως μετανοιώνει. Κυτάξτε πόσες διαφορές καταστάσεων. Καί ὅμως ὅλοι αὐτοί εἶναι γιά τόν Ἄδη, ἐφόσον ἐπιτρέπουν στό πάθος νά δρᾷ μέσα στήν ψυχή τους.

Ἄς μιλήσουμε καί γι' αὐτούς πού ἐλέγχουν καί συγκρατοῦν τά πάθη τους. Εἶναι κάποιος πού ὅταν ἀκούει ἕνα πικρό λόγο στενοχωριέται μέσα του. Δέν λυπᾶται ὅμως γιατί τόν ἔβρισαν, ἀλλά γιατί δέν τό ἄντεξε. Αὐτός ἀνήκει στήν κατάσταση αὐτῶν πού ἀγωνίζονται, πού ἐλέγχουν καί ἐμποδίζουν τή δραστηριότητα τοῦ πάθους. Ἄλλος ἀγωνίζεται καί κουράζεται, μετά ὅμως, ἐπειδή εἶναι δυνατό καί ἐπίμονο τό πάθος, τελικά ὑποκύπτει σ' αὐτό. Ἄλλος, ἐνῶ δέν θέλει ν' ἀπαντήσει ἄσχημα, ἀπό συνήθεια παρασύρεται καί ἀπαντάει. Ἄλλος ἀγωνίζεται νά μήν ἀπαντήσει τίποτα ἀπολύτως κακό, στενοχωριέται ὅμως γιατί τόν ἔβρισαν καί στή συνέχεια, καταδικάζει τόν ἑαυτό του ἐπειδή λυπήθηκε

On Going Along the Way of God with Purpose and Vigilance*

These three situations have great breadth. This is what I mean. Let us take any passion you want and try to examine it as an example. Do you want to look at pride or fornication? Or would you rather discuss vanity, which defeats us? Owing to vanity, we do not tolerate hearing one word from our brother. There are those who when they hear one word are disturbed and answer back with five or even ten words for the one. That person struggles and is troubled. When the struggle is over he still thinks badly of the person that said that word and resents him. He is annoyed that he did not say more than he did and to himself, he prepares more terrible words to say to him. He always says, "Why didn't I say that to him? I have that also to say". He is always angry. That is one situation where one is in the habit of evil. Let God deliver us from that situation. This person is certainly a subject of Hell because every sin that operates is under Hades. Even if this person wants to repent himself, this cannot deliver him from the passions, if he does not have the help of certain saints, as the fathers told us. That is why I tell you to try to root out the passions before they become a habit.

There is also the case of the person that when he hears something is disturbed and says two, five or ten words for the one. He is annoyed that he did not say more words and worse ones. He has sorrow and is resentful but after a few days he changes his mind or repents. Another person will remain thus for a week and then repent, whilst another remains for just a day and then changes his mind. One person insults, struggles, is disturbed and disturbs others but immediately changes his mind. Do you see how many different situations there are? Yet all of these are under Hell in as far as they allow the passions to operate in their soul.

109. Let us say something about those who restrain their passions. Someone hears something and is distressed within. However he is not sorrowful because he has been insulted, but because he could not put up with it. He is one of the fighters, one of those who control and thwart their passions. Another struggles and labours but afterwards, since the passion is persistent, is defeated by it and finally succumbs. Another does not want to answer back wrongly but is carried away by habit. One may struggle not to answer with something bad at all but is vexed having been insulted. Yet, he is aware of his own situation, he is troubled and repents. Another person is not annoyed because he has been insulted but neither is he happy. All of these are restraining the passions but two cases are different from the rest, that is to say, the person that is defeated in his struggle and the person that is carried away by habit. These last two are in danger of joining those who allow their passions to operate freely. I put them with those who allow their passions because they had the intention to stop them and render them inactive and also they are troubled and struggling. The fathers said that, "Anything which the soul does not want will not remain for

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

καί μετανοεῖ γι' αὐτό. Ἄλλος δέν στενοχωριέται γιατί τόν ἔβρισαν, ἀλλά οὔτε καί χαίρεται. Νά, αὐτοί ὅλοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐλέγχουν καί ἐμποδίζουν τή δραστηριότητα τοῦ πάθους. Διαφέρουν ὅμως οἱ δυό ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους αὐτῆς τῆς κατηγορίας, δηλαδή αὐτός πού ἀγωνίστηκε ἀλλά ἔπεσε καί ἐκεῖνος πού ἔπεσε χωρίς νά τό θέλει ἀπό τή συνήθεια. Αὐτοί καί οἱ δυό διατρέχουν τόν κίνδυνο ν' ἀνήκουν σ' αὐτούς πού ἀφήνουν τά πάθη νά ἐκδηλώνονται ἐλεύθερα. Τούς ἀνέφερα δέ μεταξὺ αὐτῶν πού ἐλέγχουν καί ἐμποδίζουν τά πάθη, γιατί εἶχαν τήν προαίρεση νά τά σταματήσουν καί δέν ἐπιθυμοῦσαν τήν δραστηριότητά τους, ἀλλά αὐτό τούς προξενοῦσε λύπη καί ἀγῶνα. Εἶπαν δέ καί οἱ Πατέρες ὅτι καθετί πού δέν τό θέλει ἡ ψυχὴ, δέν ἀντέχει πολὺ στό χρόνο. Πρέπει δέ νά ψάχνουν μέσα τους μήπως, καί ἂν ἀκόμη δέν ἐπιθυμοῦν τήν δραστηριότητα τοῦ πάθους, ἐπιθυμοῦν ὅμως κάποιον αἴτιο πού προκαλεῖ τό πάθος καί γι' αὐτό νικιοῦνται καί παρασύρονται.

Υπάρχουν ἀκόμα καί μερικοί ἄλλοι πού ἀγωνίζονται νά συγκαταίρουν τό πάθος, ἀλλά μέ ἄλλο πάθος. Ἄλλος μὲν σιωπᾶ γιὰ κενοδοξία ἄλλος δέ ἀπὸ ἀνθρωπαρέσκεια ἢ γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο πάθος. Εἶπε ὅμως ὁ Ἀββάς Ποιμένας, ὅτι ἡ πονηρία μέ κανέναν τρόπο δέν καταργεῖ τήν πονηρία. Αὐτοὶ βρίσκονται στήν τάξη αὐτῶν πού διαπράττουν τό κακό, ἔστω καί ἂν ἀκόμα ξεγελᾶνε τόν ἑαυτὸν τους ὅτι δέν βρίσκονται ἐκεῖ.

Θέλουμε ὅμως ν' ἀναφέρουμε καί γι' αὐτούς πού ξεριζώνουν τό πάθος. Εἶναι κάποιος πού χαίρεται ὅταν τόν βρῖσκει, ἀλλά χαίρεται ἐπειδὴ θά πάρει μισθό. Αὐτός εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνους πού ξεριζώνουν τό πάθος, ἀλλά χωρίς ἐπίγνωση. Ἄλλος χαίρεται γιὰ τόν βρίζουν καί πιστεύει ὅτι τοῦ ἀξίζει, ἐπειδὴ αὐτός ἔγινε αἰτία. Αὐτός μέ ἐπίγνωση ξεριζώνει τό πάθος. Γιατί ὅταν κανεὶς βρίζεται καί ἀποδίδει τήν εὐθύνη στόν ἑαυτό του καί δέχεται σάν συνέπειες τῆς δικῆς του ἀμαρτίας ὅσα τοῦ συμβαίνουν, αὐτός ἀγωνίζεται μέ ἐπίγνωση. Καί καθένας πού παρακαλεῖ τό Θεό καί λέει: «Κύριε, δῶσε μου ταπείνωση», πρέπει νά ξερεῖ ὅτι μ' αὐτό πού ζητάει εἶναι σάν νά λέει, νά στείλει κάποιον ὁ Θεός νά τόν βρῖσει. Ὅταν λοιπὸν τόν βρῖσει κάποιος, πρέπει καί αὐτός νά βρῖσει τόν ἑαυτό του καί νά τόν ἐξευτελίσει μέσα του, ὥστε ἐκεῖνος μὲν νά τόν ταπεινώνει ἐξωτερικά, ὁ ἴδιος δέ νά ταπεινώνει τόν ἑαυτόν του ἐσωτερικά. Εἶναι καί ἄλλος πού ὄχι μόνον χαίρεται ὅταν τόν βρῖσκει καί θεωρεῖ ὑπεύθυνο τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί λυπᾶται γιατί ταραχθηκε ἐκεῖνος πού τόν ἔβρισε. Ὁ Θεός νά μᾶς χαρίσει μιὰ τέτοια κατάσταση.

Βλέπετε πόση εὐρύτητα ἔχουν αὐτές οἱ τρεῖς καταστάσεις; Καθένας μας λοιπὸν, ὅπως εἶπα, ἄς μάθει σέ ποιά κατάσταση ἀνήκει. Ἄν δηλαδή μέ τή θέλησή του δουλεύει στό πάθος καί τό ἀπολαμβάνει ἢ δέν τό κάνει μέ τή θέλησή του ὅμως νικεῖται ἢ παρασύρεται ἀπὸ τή συνήθεια καί τό κάνει, καί μετά ἀπὸ τήν πράξη στενοχωριέται καί μετανοεῖ γιατί τό ἔκανε, ἢ ἀγωνίζεται νά συγκαταίρῃ τό πάθος μέ ἐπίγνωση ἢ μέ τή βοήθεια ἄλλου πάθους ἀγωνίζεται. Γιατί, ὅπως ἀκριβῶς εἶπαμε, πολλές φορές σιωπᾶ κανεὶς ἢ ἀπὸ κενοδοξία ἢ ἀπὸ ἀνθρωπαρέσκεια ἢ μέ λίγα λόγια ἀπὸ ἕναν ἐμπαθῆ ἀνθρώπινο λογισμό. Νά διερωτᾶται ἀκόμα ἂν ἄρχισε νά ξεριζώνει τό πάθος, καί ἂν τό ξεριζώνει μέ ἐπίγνωση καί κάνει ὅλα τά ἀντίθετα ἀπὸ τό πάθος. Καθένας ἄς μάθει σέ ποιοὶ σημεῖο βρίσκεται, σέ ποιοὶ μίλι τοῦ δρόμου.

Ἔχουμε ὑποχρέωση νά ἐρευνᾶμε τούς ἑαυτούς μας ὄχι

a long time". They therefore must search themselves since, if they do not want the passions themselves, they desire the causes of them and that is why they were defeated or carried away.

There are also some that struggle to restrain a passion using another passion. Thus, one is silent through vanity, through obsequiousness or some other passion. These are healing evil with evil. Abba Poemen said, "Cunning never refutes cunning". These belong to the group who give freedom to their passions even if they deceive themselves that they do not.

110. We should also mention those who root out their passions. One person may be pleased when he is insulted, but in order to get a reward. This person belongs to those who uproot their passions but not consciously. Another person is pleased when he is insulted and he reckons that he is worthy of insult, as though he gave cause. This person uproots his passions consciously, since for a person to be insulted and recognise himself as the cause of it, accepting it as the consequence of his own sins, is a sign of full knowledge. Each person who prays to God saying, "Lord, give me humility" must know that he is asking for someone to be sent to insult him. Therefore, when insulted by someone, he should insult and degrade himself in his own thoughts, so that he is humbled externally and humbles himself internally. There is also the person who is not only glad when insulted, and considers himself to be the cause, but he is also saddened by the vexation of the person insulting him. May God grant us such a disposition.

111. Do you see how broad these three states are? Let each of us learn what state he is in, as I have already said. That is, if he desires to work the passion and relishes it, or does not want to do it, but does it after being defeated by it or carried away by habit. After doing it he is distressed and repents because he acted, or he fights to control his passions consciously, or with the help of another passion. Since, as we have said, one is often silent out of vainglory, or trying to please others, or to put it briefly, from some human thought. He should ask himself if he has started to uproot the passions and if he is doing it consciously and acts in opposition to the passion. Let each person learn where he is and what milestone he has reached.

We are not obliged to only examine ourselves every day, but at different times both during the week and throughout the month. We should say to ourselves, "The first week I was oppressed by that passion. How am I now?" In a similar way saying, from time to time: "Last year I was beaten by that passion this much. Now, where do I stand?" Thus, we must discipline ourselves every day to see if we have made a little progress, or if we are in the same state, or whether we have become worse.

μόνο καθημερινά, ἀλλά καί σέ τακτά χρονικά διαστήματα καί κάθε μῆνα καί κάθε ἐβδομάδα, καί νά λέμε: «Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τόσο πιεζόμουνα ἀπ' αὐτό τό πάθος, ἄραγε τώρα πῶς εἶμαι»; Κατὰ παρόμοιο τρόπο κατὰ διαστήματα νά λέμε ὅτι: «Πέρυσι, μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου μέ νικοῦσε αὐτό τό πάθος. Τώρα ποῦ βρίσκομαι»; Καί μ' αὐτόν τόν τρόπο καθημερινά νά ἐξετάζουμε τούς ἑαυτούς μας, ἂν προκόψαμε λίγο ἢ βρισκόμαστε στά ἴδια ἢ χειροτερέψαμε.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Απρίλιον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης. Ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε εἰς γεῦμα τῆς Ἑνορίας μετὰ τῶν Συλλειτουργῶν καί λοιπῶν συνεργατῶν.

Τό ἀπόγευμα ἀνέπτυξε τό 2^ο δίωρο μάθημα ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας «Εὐγνωμοσύνη καί Ἀχαριστία–τά κύρια χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου», εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Murrumbidgee (2-4-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Παν. Μπουρμποῦς καί εἶχε μετ' αὐτοῦ συζήτηση ὡς πρός τό πρόγραμμα τῶν μεταπτυχιακῶν σπουδῶν του (3-4-06).

–Ἐδέχθη τόν Νομάρχη Καρδίτης (πρώην Ταξίαρχο) κ. Ἥλια Βλαχογιάννη, μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβούλου κ. Ἄντ. Δασκαλοπούλου καί τῆς συζύγου αὐτῶν, συνοδευομένους ἀπό τόν κ. Γ. Χατζηπῆλ. Μέ τούς ἐν λόγῳ εἶχεν ἄκρως ἐνδιαφέρουσα καί ἐνθουσιώδη συζήτηση, ὡς πρός τά ἐνταῦθα τῆς Ὁμογενείας, ἀλλά καί τά ἀνεπίτρεπτα προβλήματα εἰς τήν Γενέτειρα (4-4-06).

–Ἐδέχθη τόν κ. Κυριάκο Μουῆσο, ὁ ὁποῖος προσεκόμισε εὐλαβῶς εἰδικόν Ἄρτον, ὡς δῶρον διὰ πάσχοντα ἐκ Διαβήτου.

–Ἐδέχθη τόν Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος Ἁγίου Σπυριδῶνος Kingsford κ. Π. Σουλελέ.

–Ἐπίσης, ἐδέχθη τόν Βουλευτή Πέλλας κ. Γεώργ. Καρασμάνη μετὰ τῆς συζύγου του Αἰκ. Σπέρη, συνοδευομένους ἀπό τόν ἐν Σύνδυνῳ Γενικό Πρόξενο κ. Ἰω. Ραπτάκη (6-4-06).

–Ἐδέχθη τόν Ἀντιπρύτανι τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου κ. Χρ. Σχίζα, μετὰ τοῦ ὁποῖου εἶχε ἄκρως ἐποικοδομητικὴ συζήτηση.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εἰς Nth Balwyn Μελβούρνης.

–Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς τό κοινὸ Δεῖπνον μέ τούς συνεργάτας, Κληρικούς καί λαϊκοὺς, καθὼς καί μέ τό ζεῦγος τοῦ ἐκ τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑνορίας κ. Σπ. Ἀλισανδράτου (7-4-06).

–Ἀνέπτυξε τό 1^ο δίωρο μάθημα Ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας ἐπὶ τοῦ θέματος «Εὐγνωμοσύνη καί Ἀχαριστία–τά κύρια χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου», εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Βασιλείου Brunswick (8-4-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νεκταρίου Fawkner. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱερ. Προϊσταμένου π. Σπυρ. Βανδώρου, εἰς τό ὅποιο παρεκάθησαν καί πλεῖστοι ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ εὐρύτερου ἔργου τῆς Ἑνορίας.

–Ἐδέχθη τὴν κα Γεωργία Παπαδοπούλου, θυγατέρα τοῦ π. Εὐσταθίου Παπαδοπούλου, ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἴκου. Θρόνον εἰς τὴν ἐν Porto Allegre τῆς Βραζιλίας συνελθοῦσα 8^η Γενικὴ Συνέλευσις Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, περὶ τῆς ὁποίας καί ἐνημέρωσε ἐπαρκῶς τὸν Σεβασμιώτατον.

–Τό βράδυ ἀνέπτυξε τό 2^ο δίωρο μάθημα Ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας

Ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μ. Σαββάτου εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta (Μ. Παρασκευὴ 2006).

ἐπὶ τοῦ ρηθέντος θέματος, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐσταθίου Sth Melbourne (9-4-06).

–Παρόντος τοῦ Θεοφ. Δέρβης καί τοῦ κ. Κ. Κόντη, Προέδρου τῶν ἐν Μελβούρνη Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων, προήδρευσε Συνάξεως τοῦ Ἱ. Κλήρου Μελβούρνης καί Βικτωρίας καί συνεζήτησε καίρια ζητήματα ποιμαντικῆς εὐθύνης τοῦ παρόντος (10-4-06).

–Ἐδέχθη τὴν κα Χριστίνα Μωραΐτη, συνταξιούχον Ὑπάλληλον εἰς τὸ ἐν Μελβούρνη Γεν. Προξενεῖον καί εἰς τὴν Πρεσβειάν τῆς Καμπέρας καί ἐκράτησε αὐτὴν εἰς πρόχειρο γεῦμα, διὰ νὰ συζητήσει ἐπ' εὐκαιρίας καί κάποιον εὐγενῆ αἴτημά της, ἐνώπιον καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Δέρβης.

–Ἐπίσης ἐδέχθη ἐπ' ὀλίγον τὸν Αἰδσο. Οἰκονόμον π. Συνέσιον, Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Παρασκευῆς St. Albans.

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Nicholas Brown μετὰ τῆς μνηστῆς του Μαρίας Λεντάκη (θυγατρός τοῦ Πρωτοπρ. π. Κων/νου Λεντάκη), πρὸς τακτοποίηση τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων γιὰ τὸν ἐπικείμενον γάμον των καί τὴν ἐν συνεχείᾳ εἰς Διάκονον χειροτονίαν του (11-4-06).

–Ἐμαγνητοσκοπήσε μέ τὸν συνεργάτη τοῦ «Ἀντένα» Ωκεανίας κ. Μιχ. Κάρκ, τὸ ἐπὶ τῷ Πάσχα Ποιμαντορικό Μήνυμά του.

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Γεράσ. Κούτσουρα καί συνεζήτησε μαζί του λεπτομερέστερα τὸ θέμα τῆς εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν χειροτονίας του εἰς Διάκονον (12-4-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νεκταρίου Burwood, διένειμε δέ εἰς τὸ τέλος καί τὸ Ἀντίδωρον μετὰ τῶν Βαΐων.

–Παρεκάθησεν εἰς τὸ καθιερωμένον ἐτήσιο γεῦμα τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδας, ὅπου καί ὁ Πολιτειακὸς Ὑπουργὸς Ὑγείας κ. Ἰω. Χατζηστεργος μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας καί ὠμίλησεν, ὅπως πάντοτε, ἐπισηφραγῆσας ἐν εὐγνωμοσύνῃ ὅσα καί οἱ προηγούμενοι ὀμιληταὶ δικαίως ὠμολόγησαν, ὡς πρὸς τὴν πρόοδο καί τὴν ὑποδειγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐν λόγῳ Ἰδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν καί συνεργασίαν Κληρικῶν καί λαϊκῶν Ἐπιτελικῶν στελεχῶν, ἰδιαίτερος δέ τοῦ Πρωτοπρ. π. Ἰω. Καπέτα.

–Τό βράδυ ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως Earlwood (16-4-06).

–Καθ' ὅλη τὴν Ἁγία καί Μεγ. Ἐβδομάδα, αἱ Λειτουργικαὶ ὑποχρεώσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπραγματοποιήθησαν σὺν Θεῷ, κατὰ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα:

–(16-4-06) **Κυριακὴ τῶν Βαΐων:** Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Νεκταρίου Burwood

ΕΣΠΕΡΑΣ: Ἱερός Ναὸς Μεταμορφώσεως Σωτήρος Earlwood

–(17-4-06) **Μ. Δευτέρα:** Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown

–(18-4-06) **Μ. Τρίτη:** Ἱερός Ναὸς Ἁγίων Πάντων Belmore

–(19-4-06) **Μ. Τετάρτη:** Ἱ. Εὐχέλαιον: Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Σοφίας Darlinghurst

–(20-4-06) **Μ. Πέμπτη:** Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Σπυριδῶνος Kingford

–(21-4-06) **Μ. Παρασκευὴ:** (Ἀπόγευμα): Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Murrumbidgee

ΕΣΠΕΡΑΣ: Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Ἰωάννου Parramatta

–(23-4-06) **ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ:** Ἀκολουθία Ἀναστάσεως-Θ. Λειτουργία: Ἱερός Καθεδρικός Ναός.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΠΑΣΧΑ: Ἱερός Καθεδρικός Ναός

–Μέ Συλλειτουργοὺς τὸν ἐξ Ἁγίου Ὁρους Πνευματικὸν Ἀρχιμ. Δαμασκηνόν, τὸν Καθηγούμενον Ἀρχιμ. Κυριακὸν καί τὸν Ἀρχιδιάκονον Σωφρόνιον, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ Springwood καί ἐκήρυξε καταλλῆλως.

–Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μέ Κληρικούς καί λαϊκοὺς συνεργάτας καί προσκυνητάς, σέ κοινὸ Ἑόρτιο Γεῦμα.

–Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Σύνδυν, ἐπεσκέφη μετὰ τῶν συνοδῶν του τὸν οἰκουροῦντα, λόγῳ ἀτυχήματος, κ. Μιχ. Γρύλλη, ἀκάματον ἐργάτην ἐπὶ δεκαετίας εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν καί εὐλαβῆ πατέρα τοῦ π. Ἰω. Γρύλλη, Ἱερατ. Προϊσταμένου εἰς Ἑνορίαν-Κοινοτήτα Ἁγ. Νεκταρίου Burwood (24-4-06).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος καί τὸν Ἀρχιδιάκονον Σωφρόνιον, ἐπεσκέφη τὴν Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ καί μετὰ τὴν καθιερωμένην Ἀναστάσιμη Ἀκολουθία εἰς τὸν Ἱ. Ναόν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠμίλησε συντόμως, παρεκάθησε μετὰ τῶν Κληρικῶν

της Α΄ Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας, των Πρεσβυτέρων και λοιπών συνεργατών, εις τό καθιερωμένο κοινό Γεύμα μέ τόν Πασχάλιο Όβελία (26-4-06).

—Συλλειτουργούς ἔχων τόν Θεοφ. Σέρβο Ἐπίσκοπο Milutin και τόν Θεοφ. Βοηθό του Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ, μέ ἄρκετους Πρεσβυτέρους και Διακόνους, ἐτέλεσε τήν καθιερωμένην ἀπό τήν **S.C.C.O.C.A. Πασχάλιον Λειτουργία** εις τόν **Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας** Bankstown, μέ ἐκπροσώπους τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν εις τούς Ἀντίποδες (Ρώσων, Σέρβων, Ρουμάνων, Βουλγάρων) και ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησε περί τῆς κοινῆς εὐθύνης τῶν Ὁρθοδόξων εις τήν ἰδιαίτερως ταραγμένη ἐποχή μας, ἀπήντησε δέ μέ ἐνθουσιώδη συναίνεση και πνευματική ἐγρήγορησθ ὁ Ἐπίσκοπος Milutin.

—Ἐπηκολούθησε τό κοινό Πασχάλιο Γεύμα πού παρέθεσε ἡ Ἑνορία-Κοινότης Ἁγίας Εὐφημίας, εις τό ὁποῖο καλωσώρισε πάντας ἐγκαρδίως, ἐκ μέρους και τῶν Κληρικῶν και λαϊκῶν συνεργατῶν του, ὁ κ. Παν. Θεοφίλου, Πρόεδρος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, ἀλλά και τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς.

—Εὐχαριστήσας ἐκ μέρους ὄλων διά τό ἐγκάρδιο Γεύμα και τήν ἐν γένει φιλοξενία ὁ Σέρβος Ἐπίσκοπος Milutin, ἐτοιμαζόμενος νά μεταβῆ εις Σερβίαν τήν ἐπομένην διά νά λάβει μέρος εις τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς ὅλης Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, προέβη εις συγκινητικές δηλώσεις ὡς πρὸς τήν ἀναγνώριση τοῦ συντονιστικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας δι' ὄλους τούς Ὁρθοδόξους εις τό Νότιο Ἡμισφαίριο, ὁ δέ Σεβασμιώτατος ἀπήντησεν ἐπιγραμματικῶς ὅτι «καλυτέρα ἀναγνώρισις τιμίου ἀγῶνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δέν ὑπάρχει ἀπό τοῦ νά συμπράττει πᾶς ὑπεύθυνος Λειτουργός ἐν προθυμία και εὐκρινείᾳ» (28-4-06).

—Ἐλειτούργησε εις Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville και ἐχειροτόνησεν εις Πρεσβύτερον τόν μέχρι τοῦδε Αρχιδιάκονόν του Σωφρόνιον, προοριζόμενον νά ἀναλάβει ἀμέσως καθήκοντα Ἱερατικῶν Προϊσταμένου εις τήν ἐν λόγῳ μεγαλώνυμον Ἑνορίαν, εις διαδοχήν τοῦ ἐτέρου ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, Οἰκονόμου π. Ἀγαθ. Μαστέα, ὁ ὁποῖος διά λόγους οἰκογενειακοῦς ὑποχρεοῦται νά ἐπιστρέφει εις τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑπηρετοῦσε μέχρι και πρό ἐτῶν.

Φωτογραφικά στιγμιότυπα ἀπό τήν εις πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Αρχιδιακόνου π. Σωφρονίου ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμνήρχου μας κ.κ. Στυλιανῶν εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville (30-4-2006).

Εἰς τήν ἐν λόγῳ χειροτονία παρέστησαν ὄχι μόνον οἱ ἐκ Μελβούρνης συγγενεῖς τοῦ χειροτονηθέντος, ἀλλά και φίλοι συσπουδασταί του εις τήν Θεολογικὴν Σχολήν, Κληρικοί και λαϊκοί, καθὼς και ὁ Οἰκονόμος π. Ἐλευθ. Τάτσης και ὁ Πρεσβ. π. Ἐμμ. Λυκοπάντης. Ἐπηκολούθησε πανηγυρικό Γεύμα εις τήν παρακείμενη Αἴθουσα τῆς Ἑνορίας, εις τό ὁποῖο παρεκάθησαν ὄχι μόνον οἱ οἰκεῖοι τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου, ἀλλά και ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνορίας κ. Δ. Μαρκάκης μετά τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἐκκληρ. Συμβουλίου και λοιπῶν συνεργατῶν. Λόγους ἐγκαρδίου εὐχαριστίας ἀπήντησε, κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ νεοχειροτονηθείς, συγκινήσας μέ τήν ἀπλότητα και τήν εὐκρινεία τοῦ λόγου του (30-4-06).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Κατά τόν μήνα Ἀπρίλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐλειτούργησε και ἐκήρυξεν εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Δημητρίου Queanbeyan.

Παρηκολούθησε εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville τό β΄ ἐκλαϊκευμένο μάθημα, τό ὁποῖο παρέδωσεν ὁ Σεβασμιώτατος (2-4-06).

—Ἐδέχθη τόν κ. Μάκη Χριστοδούλου, στέλεχος τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς (3-4-06).

—Ἐἶχε συνάντησιν ἐργασίας μετά τῶν Διευθυντῶν τῶν Γυμνασίων και τῶν Δημοτικῶν τῶν τριῶν Ἡμερησίων Κολλεγίων τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς ἐν Σύνδνεῦ.

Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου N.N.O. Μετέβη εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, ὅπου εἶχε συνάντησιν ἐργασίας μετά τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Ἀγαθαγγέλου και τοῦ Προέδρου κ. Δημ. Μαρκάκη (4-4-06).

—Ἐδέχθη τόν Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Παναγίας Παντανάσσης ἐν Mangrove Ἀρχιμ. π. Στέφανον (5-4-06).

—Εἰς τὰ πλαίσια τῶν μαθημάτων τῆς λειτουργικῆς εις τήν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐπεσκέφη μετά τῶν 4ετῶν Φοιτητῶν τόν Καθεδρικόν Ναόν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐν Σύνδνεῦ και ἐξεναγῆθησαν ὑπό τοῦ Dean Αἰδεσ. Neil Brown (6-4-06).

—Ἐχοροστάτησε και ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown.

Ἐλειτούργησε μετά τοῦ Ἁγιορείτου π. Δαμασκηνοῦ και ἄλλων Κληρικῶν κατά τήν Ἀγρυπνίαν πού ἐτελέσθη εις τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (7-4-06).

—Ἐλειτούργησε και ἐκήρυξεν εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Δημητρίου St. Mary's.

Τό ἀπόγευμα παρέστη εις ἐκδήλωσιν, εις τήν Αἴθουσα τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς, ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραποστολῆς εις τήν Μαδαγασκάρην.

Κατά τήν ἐκδήλωσιν προεβλήθη video ἀπό τήν ἐπιτελούμενην ἐκεῖ διακονία και ὠμίλησεν ὁ Θεοφιλέστατος καταλλήλως. Τά ἔσοδα τῆς ἐκδηλώσεως ἀνήλθον εις \$12,200.00 (9-4-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως διά τὰ θέματα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετά τῶν κ.κ. Φιλ. Καριατλή, Ἀναστ. Καλογεράκη και τοῦ Βιβλιοθηκαρίου κ. Chris Harvey (11-4-06).

—Κατά τήν Ἁγία και Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἐχοροστάτησε και ἐλειτούργησε συμφώνως πρὸς τό κατωτέρω πρόγραμμα:

—(17-4-06) **Μ. Δευτέρα:** Ἱ. Ναός Ἁγίας Παρασκευῆς Blacktown.

—(18-4-06) **Μ. Τρίτη:** Ἱ. Ναός Ἀποστόλου Ἀνδρέου Gladesville.

—(19-4-06) **Μ. Τετάρτη:** Ἱ. Εὐχέλαιον: Ἱ. Ναός Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Earlwood.

—(20-4-06) **Μ. Πέμπτη:** (Πρωί): Ἱ. Καθεδρικός Ναός.

(Ἐσπέρας): Ἱ. Ναός Ἁγίου Γερασίμου Leichhardt.

—(21-4-06) **Μ. Παρασκευή:** Πρωί: Ἱ. Καθεδρικός Ναός.

(Ἀπόγευμα): Ἱ. Ναός Ἁγίου Νεκταρίου Burwood.

(Ἐσπέρας): Ἱ. Καθεδρικός Ναός.

—(22-4-06) **Μ. Σάββατο:** (Πρωί) Ἱ. Καθεδρικός Ναός.

—(23-4-06) **ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ:** Ἀκολουθία Ἀναστάσεως-Λειτουργία Πάσχα: Ἱ. Ναός Ἁγίου Νικολάου Marrickville.

Ἑσπερινός τῆς Ἀγάπης (Πρωί) Ἱ. Καθεδρικός Ναός

Ἑσπέρας: Ἱ. Ναός Ἀναστάσεως Κυρίου Kogarah.

—Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εις τό Πασχαλινό εἰθισμένο γεῦμα, τό ὁποῖον παραθέτει ὁ Σεβασμιώτατος εις τούς

Ίερείς καί τάς πρεσβυτέρας των, εἰς τήν Ἱ. Μονήν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Springwood (26-4-06).

—Συνελευτήθη μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ, τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας κ. Μιλουτίν, τῶν Ἱερέων τῆς Ρωσικῆς, Σερβικῆς καί Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καί πολλῶν Ἱερέων μας ἀπό τό Σύνδνεϋ, κατὰ τήν καθιερωμένην λειτουργίαν τῆς S.C.C.O.C.A., εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown.

Μετά ταῦτα, παρεκάθησε μεθ' ὄλων εἰς τήν Πασχαλινὴν τράπεζαν, εἰς τήν Αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ (28-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονήν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Springwood καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς πρόγευμα εἰς τό Ἀρχονταρίκι τῆς Ἱ. Μονῆς, μετὰ τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ. π. Κυριακοῦ καί πολλῶν συνεργατῶν του (30-4-06).

Ἀπό τό ἐπίσιο γεῦμα τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος τήν Κυριακὴν τῶν Βαΐων. Διακρίνονται ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Στυλιανός, ὁ ὁμογενὴς Ὑπουργός Υγιείας ΝΝΟ κ. Χατζηστέρκος καί ἄλλοι ἐπίσημοι (16-4-060).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καί ἐτέλεσεν τήν δοξολογίαν ἐπί τῇ ἐπετειῶ τῆς 25ης Μαρτίου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Ἐλευθερίου Κουβαριτάκη, τριμελοῦς διακομματικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἀποτελουμένης ἀπὸ τούς κ.κ. Γεώργιον Καρασμάνη Ν.Δ. μετὰ τῆς συζύγου του, Εὐαγγελίαν Σχοιναράκη Π.Α.Σ.Ο.Κ. καί Σταῦρον Σκοπελίτην Κ.Κ.Ε., καθὼς καί πολλοὺς ἐκπροσώπους Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων, Ἀδελφοτήτων, Σωματείων κ.ἄ.

Τὴν μεσημβρίαν παρηκολούθησε τὴν παρέλασι τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων πρό τοῦ Μνημείου τοῦ Ἁγνώστου (Shrine) καί ἔψαλλεν μετὰ τῶν ἱερέων Τρισάγιον διὰ τούς ποσόντας.

Τό ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh. Ἀκολούθησεν τράπεζα εἰς τό χώλλ ὀπισθεν τοῦ Ναοῦ (2-4-06).

—Ἐδέχθη ἔθιμοτυπικῶς τὸν ἐξοχώτατον πρέσβυν τῆς Αὐστραλίας εἰς Ἀθήνας κ. Paul Tie.

Τό ἑσπέρας προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Steve Bracks, πρωθυπουργοῦ τῆς Βικτωρίας καί συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη, παρέστη εἰς τό δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ ἀπερχομένου κυβερνήτου John Landy καί κυρίας Lynne Landy, εἰς τό Melbourne Museum (4-4-06).

—Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνη, παρέστη εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν τοῦ νέου κυβερνήτου τῆς Βικτωρίας Professor David κ. Kretser καί τῆς Lieutenant-Governor Marilyn Warren, Chief Justice of Victoria εἰς τό Government House.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον (7-4-06).

—Συνοδευὼν τὸν Σεβασμιώτατον εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, παρηκολούθησεν τό Α' μέρος τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ μεθ' ἑμῶν «Εὐγνωμοσύνη καί Ἀχαριστία» (8-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Χαλαλάμπους Templestowe.

Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ΣΤ' Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καί ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησεν τό Β' μέρος τῆς

ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (9-4-06).

—Παρέστη εἰς σύναξιν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου κατὰ τὴν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Στυλιανός.

Τό ἀπόγευμα μετὰ τοῦ π. Ἰακώβου Τσιγκούνη, προέπεμψαν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τὸν Σεβασμιώτατον ἐπιστρέφοντα εἰς Σύνδνεϋ (10-4-06).

—Ἐδέχθη ἔθιμοτυπικῶς τὸν νέον διευθυντὴν τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς Κύπρου κ. Παῦλον Λυσιώτην συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν κ. Θεοχάρην Ἀλαβέραν.

Ἐδέχθη τὰς κυρίας Σοφίαν Παπαδοπούλου καί Φιλίτσαν Ἰατροῦ, μέλη τῆς Φιλοπτώχου τοῦ Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου καί συνεζήτησε τὸ θέμα τῆς ἀναδιοργανώσεως αὐτῆς.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, συνεδρίασε μετὰ τῶν Πανοσ. Ἰακώβου Τσιγκούνη καί κ.κ. Κων. Κόντη, Δημητρίου Μαγκοπούλου καί Tony Rose, δικηγόρων, καί Βασιλείου Στουγιάννου Barrister, διὰ τό θέμα τοῦ Oakleigh (12-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Balwyn, εὐλόγησε καί μοίρασε τὰ Βαΐα μετὰ τοῦ π. Νικολάου Βρεττάκου εἰς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα. ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Α' Νυμφίου εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville. Μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (16-4-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Β' Νυμφίου εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick (17-4-06).

—Τό πρωὶ ἐδέχθη τούς ἐκ Μελβούρνης φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Σεραφεῖμ Βασιλόπουλο καί Δημήτριον Παπαοικονόμου.

Τό ἑσπέρας κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Γ' Νυμφίου ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Springvale, καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αἰδέσ. π. Εὐσταθίου Λαδᾶ (18-4-06).

—Εἰς τὸν Ἱ. Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans μετὰ τοῦ διακόνου ἱερολ. Μανωσῆ καί τοῦ αἰδέσ. π. Συνεσίου Φράγκου, ἐτέλεσεν τό Ἱερὸν Εὐχέλαιον (19-4-06).

—Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Παθῶν, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ εἰς τὴν ὁποίαν συμπροσευχήθηκα καί ὁ Γενικός πρόξενος κ. Ἐλευθέριος Κουβαριτάκης (20-4-06).

—Τό ἀπόγευμα κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀποκαθλώσεως ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale καί τό ἑσπέρας κατὰ τὸν Ἐπιτάφιον ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner καί προέστη τῆς λιτανεύσεως τοῦ Ἐπιταφίου περὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Μετά τό πέρασ τῆς Ἀκολουθίας διένειμε, μετὰ τοῦ αἰδέσ. π. Σπυριδωνοσ Βανδώρου, τὰ ἄνθη εἰς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα (21-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown.

Ἐχοροστάτησε καί ἐλειτούργησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne (22-4-06).

—Προέστη κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάθης εἰς τὸν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Μελβούρνης, κατὰ τὴν ὁποίαν τό ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη εἰς ἕνδεκα γλώσσας. Μετὰ τό πέρασ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Θεοφιλέστατος ἀπήθυσεν χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας πρὸς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα καί ἐν συνεχείᾳ ἐμοίρασεν εἰς ὄλους τό κόκκινον αὐγὸ (23-4-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ἐπί τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν εἰς Bentleigh. Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἡ Φιλόπτωχος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ παρέθεσε Πασχάλιον δεῖπνον δι' ὄλους εἰς τὴν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (24-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῶν νεοφανέντων μαρτύρων εἰς Bentleigh. Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς πασχάλιον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (25-4-06).

—Μεθ' ὄλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου μετέβη εἰς τὴν Ἱ.Μ. τῆς Παναγίας Καμαριανῆς ὅπου ὁ αἰδέσ. π. Ἐλευθέριος παρέθεσεν Πασχάλιον γεῦμα (26-4-06).

—Τό πρωὶ ἐδέχθη τὴν ὀσιωτᾶτην Καθηγουμένην Φιλοθέην καί τὰς ἀδελφὰς τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σύνδνεϋ.

Τό ἀπόγευμα προήδρευσε συνεδρίασεως τῶν κ.κ. Tony Rose καί Δημητρίου Μαγκοπούλου, δικηγόρων, τοῦ κ. Βασιλείου Στουγιάννου

Barrister, τών κ.κ. Κων. Κόντη καί Κων. Παπαδοπούλου καί π. Ίακώβου Τσιγκούνη διά τό θέμα τής Ένορίας-Κοινότητας Oakleigh (28-4-05).

—Ευλόγησε τόν γάμον τών Κων. Κορλοῦ, υἱοῦ τοῦ αἰδεο. π. Ἀλεξάνδρου Κορλοῦ, καί Ζωῆς Τερῖδου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καί διεβίβασε πρὸς αὐτούς τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (29-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων ἐνδόξων νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης.

Τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τῶν Ἀλεξάνδρου καί Εὐτυχίας Παντελιοῦ (30-4-06).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νίκανδρου

Κατά τόν μῆνα Ἀπρίλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, ἔνθα καί ἐτέλεσε Μνημόσυνον τῆς Κυπριακῆς Κοινότητος Ν. Αὐστραλίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν πεσόντων ἡρώων ἔθνομαρτύρων τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῆς ΕΟΚΑ κατά τὸ 1955-1959.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Κατανυκτικόν Ἐσπερινόν εἰς τήν Σερβικὴν Ἱεράν Μονὴν Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Inglewood, ὅπου πραγματοποιήσῃ προσκυνηματικὴν ἐκδρομὴν ἢ Κεντρικὴ Φιλοπτώχος Ἀδελφότης (2-4-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχος Ἀδελφότητος (4-4-06).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ἣν ἐξελέγη ὁ νέος Πρόεδρος αὐτῆς, Ἀξιοτ. κ. Γεώργιος Λειβαδίτης, μετὰ δέ πρότασιν τοῦ Θεοφιλεστάτου ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ Ἐπιτιμίου Προέδρου εἰς τόν ἀπερχόμενον Πρόεδρον, Ἀξιοτ. κ. Στέργιον Μίτκαν, ὅστις διηκόνησε θεοφιλῶς καί ἀξίως εἰς δόξαν Θεοῦ (5-4-06).

—Ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νεοἰδρυθέντος Ἑλληνικοῦ Ἀπογευματινοῦ Σχολείου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (6-4-06).

—Ἀνεχώρησε διὰ ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Darwin Βορείου Αὐστραλίας.

—Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εὐγενῶς παρατεθέν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Darwin, Ἀξιοτ. κ. Ἰωάννου Νικολάκη.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin (7-4-06).

—Ἐπεσκεφέθη τούς ἀσθενεῖς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως Darwin καί, ἐν συνεχείᾳ, τούς μαθητὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Darwin, μεταφέρων τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

—Τὸ ἑσπέρας ἐδέχθη τούς πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως (8-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin.

—Τὸ ἑσπέρας ἐδέχθη τούς πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως (9-4-06).

—Ἀνεχώρησεν ἐκ Darwin ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (10-4-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγιασμένου Λαζάρου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (15-4-06).

—Τήν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδωνος Unley.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (16-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (Μ. Δευτέρα 17-4-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (Μ. Τρίτη 18-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν

Προηγιασμένων Δώρων εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθροῦ τῆς Μ. Πέμπτης καί ἐτέλεσε τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury (Μ. Τετάρτη 19-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀχράντων Παθῶν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (Μ. Πέμπτη 20-4-06).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Ὁρῶν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τήν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park.

—Ἐν συνεχείᾳ, ἐχοροστάτησε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθροῦ τοῦ Μ. Σαββάτου καί προέστη τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (Μ. Παρασκευή 21-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (Μ. Σάββατον 22-4-06).

—Προέστη τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως, ἐτέλεσε τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Πάσχα καί ἀνέγνωσε τήν Πασχάλιον Ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide.

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως (Ἑλλήνων καί τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν), εἰς τὸν πανηγυριζόντα Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, μεταφέρων εἰς τούς πιστοὺς τās Πασχαλίας εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 23-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυριζόντα Ἱερὸν Ναόν. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θεῖας Λειτουργίας εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικόν Ἐσπερινόν εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (24-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυριζόντα Ἱερὸν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τās Πασχαλίας εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-4-06).

—Παρακολούθησε συνεδριάσιν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (27-4-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε, κατὰ τήν ἐορπὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (28-4-06).

—Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεο. Πρεσβ. π. Παναγιώτου Φωτάκη, μετέβη εἰς τὴν πόλιν Port Pirie διὰ τὴν μεθέορτον Πανηγύριν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου.

—Ἐλειτούργησε, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου, Αἰδεο. Οἰκονόμου π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκη, τοῦ Ἐφημερίου διὰ τῆς λειτουργικῆς ἀνάγκης τῶν Ὁρθοδόξων τῆς ὑπαίθρου, Αἰδεο. π. Ἀχιλλίου Καραμανίδου, καί τοῦ Αἰδεο. Πρεσβ. π. Παναγιώτου Φωτάκη, καί ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie.

—Ἐν συνεχείᾳ, μετέβη εἰς τὸ νεοανεγερθὲν «Ἑλληνικὸν Κέντρο» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καί ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν τῶν Ἐγκαινίων αὐτοῦ, ὀμιλήσας ἐπικαίρως καί μεταφέρων τās Πασχαλίας εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, μετὰ δέ ταῦτα εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχος Ἀδελφότητος, ἐπιστρέψας αὐθημερόν εἰς Ἀδελαΐδα (30-4-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

**Ἐπευθύνων ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ
Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης**

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511